

Nieuwsbrief januari 2006

Kijk op www.masterraad.nl voor de nieuwste poll:

“Waar en wanneer wil jij dat de co-borrel wordt gehouden?”

De Masterraad heeft mij gevraagd om iets te schrijven over Curaçao. Dit is natuurlijk omdat ik er volgend jaar ga wonen. Er is veel te vertellen over dat kleine eiland in de Caribische Zee. We hebben een geschiedenis samen die ver teruggaat. Dat is ook wat het eiland zo bijzonder en apart maakt voor Nederlanders. Het is een klein stukje Nederland in de tropen. Heel goed te begrijpen dus dat er jaarlijks zo'n 2000 Nederlandse stagiaires naartoe gaan. Hieronder zijn ongeveer 30 co-assistenten. Want wie wil er nou niet een jaar stage lopen in de tropen met alle gemakken van Nederland?

Zo ben ik er zelf ook in 2005 terechtgekomen. Ik heb er toen zo'n goede tijd gehad dat ik besloot terug te komen voor mijn keuze co-schap chirurgie.

Het ziekenhuis op Curaçao, het Sint Elisabeth Hospitaal (Sehos) heeft een jarenlang samenwerkingsverband met het UMCG. Hierdoor is alles prima geregeld. Zo krijg je een maandelijks toelage en wordt je ticket vergoed. Ook kan je rekenen op goed onderwijs en begeleiding in het ziekenhuis. Een co-schap op Curaçao kenmerkt zich nog wel het meest door de extreme pathologie die je zult tegenkomen en de kans om zelf veel te doen en daardoor dus veel te leren. Er zijn ook een aantal verschillen met de Nederlandse ziekenhuizen. Zo bevinden de meeste poli's zich niet in het ziekenhuis, maar elders in de stad. Ook bestaat er een klassensysteem. Dit heeft met de verzekering van de patiënt te maken. Als co-assistent krijg je alleen te maken met mensen die op de derde (laagste) klasse liggen.

Naast je co-schappen is er natuurlijk veel te doen op het eiland. Zodra je de deuren van het Sehos uitloopt, sta je namelijk onder de wuivende palmen aan het strand. Je kunt je waarschijnlijk heel goed inbeelden wat dat zoal inhoudt. Doordat de temperatuur het gehele jaar ongeveer 30 graden is, speelt het leven zich voor een groot deel buiten af. Veel co-assistenten leren windsurfen, zeilen, duiken en gaan salsadansen. Ook worden er vaak barbecues en strandfeesten georganiseerd. Zelfs de uitgaansgelegenheden zijn allemaal in de open lucht, vaak aan het strand. En een dagje lekker luieren op één van de prachtige stranden aan een helderblauwe baai hoort er natuurlijk ook bij.

's Avonds en in de weekenden heb je direct een ontspannen vakantiegevoel. Doordat je een jaar heel intensief met elkaar optrekt in zowel het ziekenhuis als in je vrije tijd is de band tussen de co-assistenten heel hecht. Dit zorgt voor een goede sfeer en voor veel gezamenlijke activiteiten.

Hoewel het eiland heel veel Nederlandse invloeden kent, zijn er wel degelijk verschillen die zo kenmerkend zijn voor de eigen cultuur. Eén daarvan is het Papiamentu, de taal die door de autochtone bevolking wordt gesproken. Naast Papiamentu wordt er door de meeste mensen ook Nederlands gesproken. Voor je stage is kennis van het Papiamentu niet strikt noodzakelijk. Het wordt echter wel zeer gewaardeerd. Er wordt van je verwacht dat je een cursus volgt voordat je

vertrekt, zodat je je al redelijk kunt redden als je aankomt. Alle zusters spreken Nederlands en Papiamentu, zij kunnen altijd bijstaan bij een taalprobleem.

Volgend jaar gaan mijn vriend en ik beginnen met de bouw van appartementen speciaal voor co-assistenten. Op kleine schaal bieden we nu al woonruimte aan (kijk eens via google op curakamers). Verder ben ik van plan om in het Sehos te gaan werken in het onderwijs en wellicht ook weer in de kliniek. Wie weet komen we er elkaar tegen als je besluit om je co-schappen daar te gaan lopen.

Jullie kunnen je nu vast goed voorstellen waarom ik terugga.

Ik zou zeggen: BON BINI NA KORSOU! (Welkom op Curaçao!)

Nienke Das, docent KTC

Co-schappen in het Sehos, 2005.